Venku leden a před náma další rok. Vánoce jsme nakonec, i přes všechny ty hejty, přežili všichni ve zdraví a věřím, že každý dostal od vesmíru to, co ve skutečnosti nejvíc potřeboval. Snad se všichni probrali i ze silvestrovských radovánek, který pro mě s každou další reprízou začínají být čím dál víc nepochopený a nepochopitelný. Teď už zbývá jen porušit první předsevzetí, nesplnit několik stanovených cílů a později se divit, že věci znova nejsou tak skvělý, jak jsme si to plní odhodlání po Novým roce malovali. Nakonec se vymění jen číslovka na konci letopočtu a všechny věci se brzy vrátí do zajetých kolejí.

A nebo taky ne.

Každopádně, všechno bude přesně takový, jaký si to každý sám a my všichni dohromady, uděláme.

omluva:
V minulém čísle jsme otiskli povídku Loft, která byla nedopatřením připsaná na triko Vojtovi Konečnému. Aby se Vojta nechlubil cizím peřím, právoplatnou autorkou je KLÁRA ELŠÍKOVÁ, které se tímto omlouváme a zdravíme.

Subprostor

Šéfredaktor a redakce
Veronika Vimmerová

Zástupce šefredaktora a redakce
Jaromír Krátký

Externí spolupráce
Michal Banaš
Filip Svoboda

kontakt
subprostor@gmail.com

Sazba a design
www.jinefoto.cz

Děkujeme tiskárně Epava za podporu a tisk

Epava.cz

Zdeňek Vévoda

„Divadlo jsem nenáviděl“

Se Zdeňkem Vévodou, šéfem divadelního souboru Slovanský tyjátr a členem Divadla na cucky. O tom, jak neměl rád divadlo, o tom, jak začal mít rád divadlo a to tom, jak to celý dopadlo.

Ty a divadlo. Jak jste se dali dohromady?

To je zvláštní. Jak mívají děti sny, že budou něčím, tak mě by nikdy nenapadlo, že budu mít cokoliv společnýho s divadlem. Vždycky jsem ho nenáviděl. Ze školních zájezdů do Moravského divadla jsem se pravidelně vracel s poznámkou, protože jsem tam dělal binec. Na gymplu v prváku mě moje spolužačka přihlásila do nově začínajícího divadelního souboru Slovanský tyjátr, ve kterém jsem zůstal od jeho založení v roce 2003 a teď ho jako umělecký šéf vedu. Během střední mě to tak chytlo, že jsem šel studovat divadelní vědu a pak se na to navázaly další aktivity v olomouckých divadlech.

Já jsem tě potkal v době, kdys byl v Divadle Konvikt. Tam máš ale daleko větší záběr než jen jako herec.

Já jsem tam na začátku byl spíš něco jako produkční a až tak nějak postupně jsem se zapojil i herecky. Mezistupeň mezi gymplem a Divadlem Konvikt byla Tramtárie, kde jsem byl v jedné inscenaci. Hned nato jsem se ale navázal na Konvikt, potažmo Divadlo na cucky (DNC), kde mě to přitáhlo tím, co dělají. Bylo to takový ohledávání témat nejrůznějším způsobem.

Zajímaly tě ty alternativní věci, který tady jinak nikdo nedělá?

Určitě. I proto, že jsem nebyl zasaženej tím klasickým kamenným divadlem, mě zajímalo a bavilo divadlo v nedivadelních prostorách. První věc, kterou jsem s DNC dělal, bylo divadlo v plenéru. Divadlo Konvikt mělo zase jako vlajkovou loď Týden improvizace. K tomu jsem se dostal asi po třech letech, kdy mi ho svěřili. To mě hrozně bavilo, vytáhli jsme tu akci na dva roky do periferie, jednou do Neředína na letiště do bývalé montážní haly a podruhé na Sladkovského.

Ten festival mě hodně bavil a pak skončil. Na čem to shořelo?

První ročník byl hodně ztrátovej a museli jsme ho dotovat. Druhej rok byl komplikovanej taky, ale zase z jinýho důvodu. Tam to bylo o tom, že občanský sdružení Divadlo Konvikt začali opouštět někteří členové. Ne proto, že by s námi nechtěli spolupracovat, ale protože odcházeli z Olomouce, studovat do jiných měst. Bohužel to byli lidi, na který jsem se spolíhal a neměli jsme za ně náhrady.

Nebyl nápad Týden improvizace znova oživit?

Abych se přiznal, tak na to už moc nemyslím. Mám hodně jiné práce a nevím, jestli bych si na to dokázal udělat tolik času, co tehdy. Ale určitě chceme pokračovat v tom otevírání míst, který běžně nefungujou ve smyslu kulturní produkce. To je náš dlouhodobej cíl.

Takže chystáte nějakou inscenaci v prostoru?

Chystáme. Kde, to zatím nemůžu ani naznačovat. Můžu jen říct, že to bude na jaře a že to bude poměrně velkej inscenační projekt. Mělo by to být zase takový divadlo mimo divadlo.

Jak ses dostal do čela Slovanskýho tyjátru? Původní vedení odešlo nebo tam byl nějakej převrat?

Soubor byl založenej tak, že na gympl přišla nová vyučující angličtiny a čestiny a chtěla tam založit studentskej soubor. Byla

nová, neznala lidi, já tam byl taky novej. Do souboru mě přihlásila kámoška a pak záležna tobě. Buď je to pro tebe jen taková zábava po škole, nebo tě to chytne. No a mě to bohužel (vlastně bohudík) chytlo. Skrz divadlo jsem se dostal ke grafice a videu, protože jsem pro nás začal dělat plakáty a stříhat záznamy. Díky tomu jsem schopnej se dneska uživit, protože ty práce pořád dělám. Co se vedení týče, měl jsem štěstí, že po gymplu jsem soubor nemusel opustit. Fungovali jsme se šéfkou jako tandem, až mi to postupně předala. Ona sama je tam dál, ale má na starosti spíš ty technický věci.

Soubor je poměrně úspěšný. Vím, že jste vyhráli i nějaký ceny.

Musím říct, že se nám daří. Ze startu jsme na festivaly ani nechtěli jezdit. Měli jsme špatnej pocit z toho, co nám porota řekla (nebo spíš většinou neřekla). A najednou se to zlomilo. Myslím, že je to i o té profilaci souboru. Chtěl jsem, abychom začali dělat hlavně klasický tituly, ale nějakým provokativnějším způsobem. Abychom studentům gymplu, pro který hrajem především, přiblížili díla, který znají z hodin češtiny, ale dozví se o nich většinou jen útržkovitý informace. A teď si tak nějak myslím, že ty ocenění jsou zasloužený.

Vidíš nějaký markantní rozdíl v práci mezi Divadlem na cucky a Tyjátrem?

Je obrovskej, vlastně se to nedá ani srovnávat. Já jsem do DNC šel, abych se tam učil, jak dělat divadlo. Něco někde nabereš, pak se v tom pohrabeš a předáš to dál. Popřemýšlíš, co je dobrý pro ty děcka a musíš taky myslet na to, pro koho hraješ. Já mám třeba ambici hrát studentský divadlo i pro veřejnost. A taky bych byl rád, kdyby soubor fungoval sám o sobě, bez ohledu na školu. Kdybychom se třeba někdy nepohodli a ze školy odešli, abychom mohli být jako soběstačné divadlo. V DNC jsem dělal s profesionálními herci a režiséry a teď to posílám dál.

Přejdu k dalšímu tématu. Divadelní flóra. Tu pořádá tuším Moravské divadlo.

Ne ne. Od roku 2009 to převzalo od Moravského divadla Divadlo Konvikt, který je teď hlavním pořadatelem Divadelní Flóry.

Co tam děláš přímo ty? Díval jsem se na web a každý tam máte asi čtyřicet funkcí.

Mám tam tuším napsané, že jsem PR a tiskový mluvčí, ale myslím, že moje práce má přesahy. Někdy dělám i grafiku nebo videospoty. Když je potřeba, jsem i řidič. Ale moje hlavní gró je komunikace s médii.

Mám pocit, že sázíš i festivalový zpravodaj.

No, to dělám no.

To musí být v celku jízda ne? Celých těch dvacet dní nebo kolik Flóra trvá.

Tos trefil no. Teď jsem to dělal třetím rokem. A je to tak. Ty si myslíš, že si ten festival užiješ. Čtvrt roku ho připravuješ, pak už se na to těšíš. Teď to vypukne, večer se jde kalit, a co jde dělat Vévoda? Ten jde sázet zpravodaj. Pak se můžu vždycky rozhodnout, jestli zůstanu v noci v redakci a můžu u sázení popíjet tam, nebo vstanu dřív a vysázím to ráno v pět. No a to je velký dilema.

Celou dobu festivalu to děláš jen ty? Nemáš tam někoho, kdo by ti třeba pár dní pomohl?

Teď už to skoro vypadalo, že jsme domluvení s klukem, kterej dělal korektury. Ale když došlo na domlouvání a šel jsem za ním s tím, že bych to viděl spíš na spánek, tak jsem se dozvěděl: „ Joo, já jsem včera kalil, sorry.“ Takže to zbylo zase na mě.

Napadlo tě někdy, co bys dělal, kdybys nedělal divadlo? Kdybys třeba musel odejít?

Ty vole…no asi bych se musel živit tím, co umím. Teď zrovna hodně natáčím a stříhám. Ale asi by se mi moc nechtělo dělat nic jiného.

JarKr

Teória všetkého

Sedel som na posteli, otváral ďalšiu krabičku cigariet, počúval Brahmsa a popíjal škótsku whisky. Holdoval som skôr americkému bourbonu, ale nebudem ju predsa vylievať alebo nechávať pre nejakého zmrda, ktorý príde na návštevu. Premýšľam, že to bol ten moment, keď som sa rozhodol, že začnem žiť trochu inak.
Celá tá zmena spočívala v šukaní. Každú noc som mal inú ženu. Nebolo to vždy ľahké, doviesť si nejakú a tak vám radšej nebudem rozprávať vedľa akých rôznych pochybných druhov žien som sa prebudil. Dôležitá je tá ôsma, áno, tá ôsma.
Bol pondelok a ja som mal nastúpiť do novej práce. Vidina normálneho konvenčného života sa avšak zrútila v momente, keď do haly, kde čakali všetci noví - mali sme sa zaúčať, tak nás tam bolo viacero - vstúpil plešatý pán v strednom veku a oznámil nám, že všetci „tréneri" sú chorí a bude sa začínať v iný termín. Vraj nám niekto zavolá. Myslím, že nám mala zavolať tá pekná blondýna, ktorá so mnou viedla rozhovor. Mala neskutočný hlas na ktorom som sa stal okamžite závislým.
Tak čo už s načatým dňom, keď som po týždni vstal skôr ako na obed. Zobral som peniaze a kúpil som si alkohol. Ako slušní občan som si ho niesol v papierovej taške, pretože mi sakra záleží na životnom prostredí. Alebo sa skôr snažím kompenzovať prírode to, že fajčím, cigarety akoby boli kyslíkom, ktorý potrebujem k prežitiu. Ospravedlňte ma, musím sa ísť vysrať, potom vám to dopoviem.
Vsuvka: Teória všetkého skonštruovaná počas 10 minútového sedenia na hajzly Pozrite sa na všetkých tých ľudí. Stoja v rade a čakajú, kým im schvália úver, aby mali prachy na alkohol, kurvy a žrádlo. Všetci sa tak nefalšovane usmievajú, až sa mi chce vyvracať do najbližšieho kvetináča.
Viem, nie je to nič, čo by už niekto nepovedal, ale ľudia stále opakujú tie isté chyby a preto je nutné na ne znovu poukázať. Ten, kto sa nepoučí zo svojich chýb je odsúdený k ich zopakovaniu.
Na oko šťastné mamičky, ktoré sa tvária, že ich manželia nie sú alkoholici, čo ich nevedia v posteli uspokojiť, generácia starých bastardov, ktorí psychicky šikanujú všetky generácie pod nimi, pretože si myslia, že oni viedli vznešenejší život, nechlastali, nešukali sa do riti a nepremárnili všetky svoje sny.
Myslím, že na záver by to chcelo nejakú múdrosť, na koľko už nemám, čo by som zo seba vytlačil a chcem vám dopovedať prvý príbeh, ktorý bol vlastne cieľom. Tak teda, láska spočíva v potrebe druhého, aby sme spoznali samých seba.
Kráčal som z obchodu a niesol si svoje adoptované dieťa - fľašu kvalitnej whisky. V tom som ju zbadal. Tú kurvu s ktorou som jeden mesiac minulého roku býval. V skutočnosti to nebola kurva v pravom slova zmysle - respektíve, so mnou sa nekurvila, čo robila po večeroch s cudzími ľuďmi neviem - myslím tým ale, že bola tak skurvene negatívna. Hneď vám to vysvetlím.
Nakazila ma tak hnusnou prehnilou karmou, že som sa chodil vysrať radšej do obchodného domu než by som riskoval stretnutie s ňou na chodbe. Dokonca som si kúpil mesačný lístok na metro, a vozil sa z konečnej na konečnú, aby som ju nemusel trpieť. V podstate by som mohol povedať, že mi dlží prachy, keby som nebol dlžný prachy ja jej za posledný nájom, keď som sa vytratil a nikdy nevrátil. Zabudol som si tam nožnice. Čiže môj plán na prebodnutie vlastného tela tým pádom zlyhal. Nôž je príliš klišé, nožnice by vniesli do prípadov samovrážd niečo nové, bolo by to ako keď posypete jablkový koláč čerstvo nazbieranými orechmi.
Nerozmýšľal som, okamžite som zabočil do prvej možnej odbočky. Mal som šťastie, alebo možno aj nie, bola to stredná škola. Akurát mali decká prestávku.

Decká, tie polonahé ženské by sa sotva dali nazvať deckami. Zbadal som tam však ju. Nebola tak odhalená ako ostatné ženy, ale ako som nakoniec zistil, mala oveľa lepšie telo, ako ktorákoľvek ženská na svete a nie len v tej škole. Mala blond vlasy a ja som nikdy nič s blondínou nemal, takže som trochu zneistel.
Ale byť neistý alkoholik nie je ten najlepší štýl na balenie dievčat. Alkoholici musia byť istí a sebavedomí, aj za cenu faciek a iných fyzických útokov zo strany nežnejšieho pohlavia. Žena, ktorá sa ocitne vedľa takýchto pochybných zjavov, sa pri nich ocitla s najväčšou pravdepodobnosťou zámerne. Potrebuje niekoho, komu sa môže poddať, niekoho, kto z nej dostane všetku psychickú ale aj fyzickú špinu jej rozkladajúceho sa sveta. A to jej neistý alkoholik zabezpečiť nemôže.
Ale istota nerastie na stromoch, aby som si ju mohol zobrať a upgradovať tak svoje schopnosti. Musel som improvizovať. Musel som sa prekonať. Musel som byť niekym iným, niekym, kým som nikdy nebol ale vždy chcel byť. Muž sa vždy zmení iba kvôli žene.
Šiel som za ňou. Pomaly som kráčal a moja hlava pracovala na plné obrátky ako najnovší model vysokorýchlostného procesoru, ale spracovávala iba jeden proces - ísť ďalej alebo ísť naspäť, ísť ďalej alebo ísť naspäť, ísť ďalej alebo ísť naspäť a stále dokola a dokola dokola, až som mal pocit, že sa prehrejem a zosypem. Priamo na školskom dvore.
Už som videl tie titulky v novinách "Opitý pedofil hľadal svoju obeť na školskom dvore" - "Úchyl, ktorý nezvládol svoje poslanie" - "Sú naše deti v bezpečí alebo sú nachystané pre sexuálnych deviantov?". Počas tých 10 krokov som sa do nej 100 krát zamiloval, 1000 krát jej zlomil srdce a milión krát si ju predstavil nahú v mojej špinavej posteli páchnucej po sexe a alkohole. Skrz túto predstavu viem, že mala skurvene dobré telo.
Bol som od nej na jeden krok. Zahliadla ma. Myslím, že sa usmiala. Mal som to všetko vo svojich trasúcich sa rukách. Chystal som sa zo seba dostať nejaký neprekonateľný kompliment, niečo ako "Podľa tvojich očí budem posudzovať všetky ostatné - alebo - Si pre mňa všetkým, kým nie som ja". Ale v tom momente na mňa prišla závrať a ja som vedel, že je zle. Takmer sa z toho stala ešte väčšia tragédia než v skutočnosti bola. Vyhol som sa jej o pár centimetrov a vyvracal som sa na chodník. V mojich zvratkoch bol vidieť celý môj život a minimálne štyri posledné jedlá, ktoré som do seba na silu dostal.

A tak miesto toho, aby som sa s ňou teraz snažil prešukať do samotného neba, s nervami buchám do písacieho stroja a píšem Vám tento príbeh. Myslím, že ak ste ho vydržali čítať až do konca, prežili by ste aj vojnu.

Michal Banaš

Schovaný království

Znáš to. Takovej ten pocit, kdy myslíš, že už okolo není nic, co by se dalo objevit. A pak najednou, bum. Jasně, zase se ukáže, že to byla pitomost.
A tak jsem při bloudění městem zaslechla povídačky o prostoru se skejtovou rampou nedaleko Senima, kde se snad dějou zajímavý věci. Zvědavost mi nedala a šla jsem se sama podívat, cože to tady máme za neobjevenej ráj. A fakt, je tam.

Vidíš to, cítíš to. Žádný načančaný hipster místa, žádný kraviny okolo. Tady to lidi myslej přesně tak, jak to dělaj. Minirampa, na zdech graffiti a co teprve ten nádhernej starej prostor, ve kterým si to místo žije. Když tam budeš, mrkni na strop!

Nápad tohle vytvořit se objevil někdy před pěti lety. A možná vlastně už mnohem dřív. Kluci totiž původně měli minirampu postavenou v domě v areálu bývalýho Mila. Ten musel jednoho dne uvolnit místo Šantovce, s čímž se objevila otázka, kam spot přesunout. Hledal se prostor a našel se ten současnej, na Pasteurově 6 (což je ten areál se zkušebnama nedaleko ruskýho kostela).

Rampu kluci přestěhovali z jedný budovy do druhý, složili se na kauci a začali vlastníma rukama budovat svý teritorium. Za pět let, co prostor okupujou, mu vtiskli neskutečnýho ducha. Nehledej v tom jen skejtovací spot, celý to připomíná tak trochu galerii

nebo něčí hodně pohodlnej obývák. A hlavně - je to opravdový.

Důvod, proč se teď místo dostává do podvědomí nejenom Olomoučáků je ten, že se díky koncertům otevřelo lidem. Jednou za pár týdnů si sem můžeš zaskočit na fajn muziku, většinou z trochu tvrdšího soudku. Hardcore a punkový kapely nejen z česka, ale i ze zahraničí. Ale nejen to, žánrů muziky se objevuje víc, elektronický alternativy, reggae, rap.

Co se finanční stránky týče, všechno jde z kapes pěti nadšenejch lidí, kteří si pro sebe budujou svůj malej svět ve světě. Ze vstupnýho na koncertech se většinou poplatí jen cesťáky kapelám, a když už něco zbyde, investuje se do materiálu na stavbu DIY skejtovejch spotů, jako je třeba ten u Baumaxu. (O tom, co to obnáší a jak zatracenej problém může být postavit na nevyužívaným soukromým pozemku něco, s čím jeho majitel de facto souhlasí, zase někdy příště v jiným článku.)

Překvapující, v tom dobrým slova smyslu, pro mě je, že nikdo z téhle bandy nemá ambice přetvářet prostor na peníze. I přestože ze všech stran pořád slyšíš, jak je svět zlej, že když nevyděláš ty na ostatních, tak vydělaj oni na tobě a tak vůbec budeš nejspíš každou chvíli sněženej zaživa, tady ty pravidla fungujou přesně naopak.

Pak je vždycky dobrý si uvědomit, že jakoukoliv realitu si kolem sebe nakonec vytváříme sami.

Veronika Vimmerová

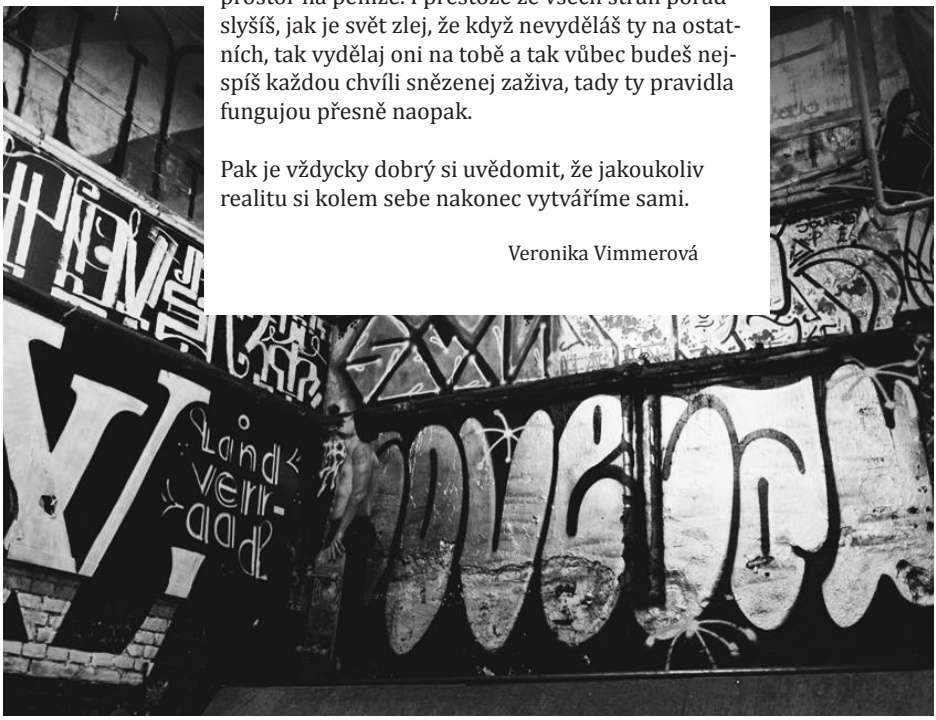

Pevnost nemrtvých

Venku je pomalu tma a ty se konečně blížíš k objektu. Monumentální stavba se tyčí k nebi a vyzařuje z ní na několik světel. Konečně jsi u něj. Pomalu obcházíš jeho zdi a posloucháš temné hučení vycházejicí z jeho útrob. Konečně dveře do podzemí! Vcházíš dovnitř, jsi v obrovské otevřené hale, kde kromě bzučení zářivek není slyšet nic, jen tíživé ticho. Nacházíš zde několik náhodně zaparkovaných aut, která ovšem vzhledem k velikosti prostoru vypadají jako malé modely na hraní. Pomalu postupuješ, najednou se ti vzorném poli mihne stín. Otáčíš rychle hlavu, ale nic nevidíš, že by jen zrakový klam? Posloucháš jen svůj dech a své kroky na betonové podlaze. Ta tíživá samota a to ticho, je děsivé. V dálce se najednou objevuje světlo, schováš se za sloup a tiše posloucháš. Nádech, výdech, nádech, výdech. Nikdy jsi si nevšiml jak ti tluče srdce a teď ti připadá že dělá obří rámus.

Buch buch, buch buch...

Usoudíš že je nebezpečí zažehnáno a pomalu vyrazíš za světlem. Postupuješ pomalu, přece jen jsi na území kde tě nečeká nic dobrého a opatrnosti není nikdy nazbyt. Konečně nacházíš zdroj toho světla. Jsou to otevřené dveře výtahu, které čekají až je někdo zevnitř zavře a posune se tímto výtahem do dalších pater.
Uvažuješ. Mám se vrátit, nebo to zvládnu. Něco v hlavě ti našeptává „jdi domů" ale na druhou stranu, nejsi žádnej srab a jak by jsi se vlastní holce pak mohl podívat do očí kdybys to nezvládl?

To přece nejde.

Vcházíš do výtahu, mačkáš tlačítko a dveře se pomalu zavírají.

V tom slyšíš jak někdo běží ke dveřím a zmocňuje se tě strach. Ať se ty dveře už konečně zavřou proboha!

Konečně!

Jsi sám ve výtahu a z druhé strany dveří slyšíš jen bušení a nesrozumitelné zvuky.
Jedeš nahoru. Na číselníku výtahu se pomalu ukazují čísla.

0
1
2

„druhé patro" hlásí výtah a dveře se pomalu otvírají. Vcházíš do chodby osvětlené ostrým světlem. Hraje tu hudba, děsivější než ticho v tom podzemním prostoru. Rozhlédneš se vykročíš do chodby.

Rozhlížíš se a najednou se to stane...

Stojí před tebou, ruce natažené před sebe a v prázdných očích skelný pohled. Září jí bíle obličej. Odpoutáš oči od jejího výstřihu a podíváš se nahoru. Čekáš na reakci. Zvedne pomalu hlavu, věnuje ti pohled který neříká vůbec nic. Výraz bez emoce, jako nemrtvý. Ustoupíš a ta dívka bez emocí se pomalu rozejde dopředu, ruce stále před sebou. Konečně se rozhlédneš a rozbuší se ti srdce, je jich tu spousta. Nasucho polkneš a pomalu vykročíš dopředu. Snažíš se před nimi uhýbat a oni ti nevěnují žádnou pozornost. Uff aspoň že tak. Není to jako v těch filmech. Nejdou po tvém mozku. A ty jsi to dokázal. Tvoje holka bude šťastná že jsi ji přišel vyzvednout do šantovky a ona nebude muset domů sama parkem.

JaKr

Lovemousse w/ Filburt
Druhý domov (Nábřeží 11)

Velká věc se bude dít 23. ledna v Druhým domově. Marcela i po novým roce pokračuje ve skvělých akcích s německými djs a tentokrát rozhodně nebude troškařit. K tanci a poslechu zahraje v Leipzigu žijící dj a producent Filburt. Ten tvoří hlavní jednotku labelu O*RS, kde své věci vydávají třeba Thomas Scholz nebo Andreas Techer. Hudebně pomalý inteligentní haus a hromada lásky, no jako vždycky.

Lidský rozměr
Divadlo na cucky (Wurmova 7)

Na dokument o protínání města a životů obyvatel v něm žijících se můžeš přijít mrknout v úterý 20. ledna od půl sedmé. Skupina lidí okolo dánského architekta Jana Gehla řeší otázku, jak by se dala urbanistika měst měnit a jak stavět tak, aby byla v co největší míře k užitku právě lidem. Vyzdvihují základní věc a to, že místo, ve kterém žijeme má absolutní vliv na to, jakým člověkem jsme. V pěti různých kapitolách a na pohledu skrze několik velkých měst z různých částí světa tak film ukazuje možnosti, jak upravit veřejný prostor tak, aby byl příjemný k životu.

Maraton kavárenského povaleče

Jestli jsi ten typ, co se rád fláká u kávy, máš příležitost zapojit se do akce, která je pro tebe jako stvořená. Od 10. ledna dostaneš v některých olomouckých kavárnách (třeba Cafe Delux, Naše café, Střední formát, Kikafe nebo Love coffee) kartičku na sběr razítek. Pak oběhneš všechny zúčastněné podniky, v každé dostaneš štempl a na posledním checkpointu výsledek svého snažení odevzdáš obsluze. Rychlost záleží na tobě. Speciální cena je nachystaná pro maratonce, který zvládne všechny kávy vypít v co nejkratším čase. Pro ty ostatní je čas do 10. února, kdy se ze všech kartiček bude losovat. To znamená, čím víckrát si kolečko uděláš, tím větší je šance, že tě vyberou. Co se cen týče, slíbený je třeba mlýnek nebo další věci nějak spojené s kávou.

+plus

Vzhledem k trochu zatuchlýmu prostředí olomoucké kultury si občas zaslouží hejt každá instituce, která s tím má co dočinění. Na žebříčku mnou nejvíc shazovaných se pravidelně hodně vysoko umisťovalo Moravské divadlo. Zkostnatělá instituce, na které cosi smrdí, i když jen procházíš kolem. Minulý měsíc jsem však měla možnost navštívit několik představení a musela jsem uznat, že jsem byla ve svým hodnocení až příliš přísná. Přestože vztahy uvnitř budovy fungují trochu zvláštně na svět, ve kterém se tvoří umění (což je pro mě v základě synonymum pro kreativní, pohodový a mírumilovný prostor), hry předčily moje očekávání. A nemyslím to tak, že jsem do divadla šla se základem v nule a tím pádem muselo být nakonec lepší všechno. Prostě mě to bavilo. Jasný, rozhodně jsem nenašla pravdy, které by mi otočily život vzhůru nohama, ale jako večerní relax to nebylo zlý. Jediný, čemu pořád nerozumím, je humor stavěný na narážkách na sex a pití alkoholu. Marně čekám na den, kdy českým scenáristům dojde, že tyhle věci NEJSOU vtipný. Buď proto, že jsou smutný, anebo proto, že jsou v každým lidským životě naprosto běžný.

-minus

Ještě hůř, než jsem si vůbec představovala, se na mě podepsala povánoční Zoo párty v Esku. Jakožto pracovní síla na baru mám možnost každý víkend zažívat neuvěřitelný trampoty spolu s návštěvníky různorodých mejdanů a tak si troufnu tvrdit, že jsem už viděla věci a zažila lidi, kteří vypadali všelijak. Tahle vánoční oslava už ale byla přes čáru, což je v podniku, kde je standart nastavenej skoro u země, co říct. Parta necelé stovky mladých lidí, kteří si za vánoční peníze od babiček koupili špatný drogy, špatnej alkohol a došli řádit na špatnou hudbu. A tak jsem pozorovala to dění okolo a přemýšlela, kam se posunul význam slova zábava u naší generace. Kolika lidem k naplnění jakýsi kulturní potřeby stačí vypnout mozek, navštívit pár párty týdně a pak se z toho další dva dny dostávat. Vlastně jsme asi šíleně smutná generace, která žije ve světě neuvěřitelných možností, který nevyužívá. Špatný výplaty ze špatných prací, jen protože nikdo nebyl ochotnej obětovat čas tomu, stát se v něčem doopravdy dobrým. A na tyhle nahovno podmínky si pak postěžovat v báru kámošům. Na jednu stranu by mi to mohlo být jedno, ať si každej žije, co mu nejvíc vyhovuje. Na druhou stranu, jak bude vypadat svět, záleží do budoucna jenom na nás.

Druhé mínus bych dal za sebe, nekvalitnímu hudebnímu programu a také punči na vánočních trzích. Pokud jsou opravdu tak vyhlášené, bylo by dobré laťku zvedat a ne se vézt setrvačností na vlaku slávy.

Veronika Vimmerová & JaKr

Děti z Olomouce

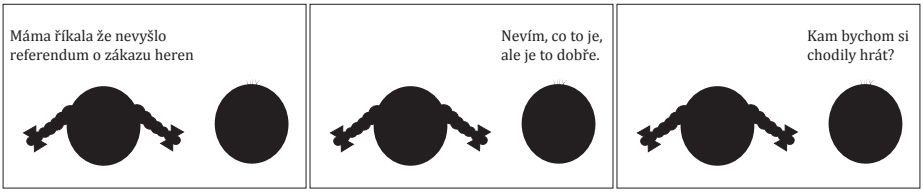

Vcházím. Už to není to místo, které jsem opustil. Vnímám, že můj společník to cítí také. Pár kroků od vchodu zastavujeme a stáčíme na sebe pohledy. Kývne hlavou a já vím, že ví. Nejsem sám, dodává mi to pocit bezpečí. Dým houstne, žár sílí, zvuky přidávají na intenzitě. Překračuji černé páže, které je zabrané do rozhovoru s čertíkem.

Každý schod dolů láme mou vůli. Nohy se brodí v bažině slizu. Oprošťuji se od lepkavého pocitu nebezpečí a schodiště sbíhám. První místnost se snažím přejít s pohledem upřeným vpřed, v hlavě myšlenku: Nevidím Vás. Jazyky, paťáty a slizký puch mi ukazují, co se tu dnes sešlo za společnost. Zhýralé neřádstvo. Drápy, tesáky, tmavé kouty. Svíčky na stolech plápolají slabými plamínky, pod neustálým nátlakem tmy sotva hoří. Ta kolem nich krouží a doráží, čekajíc na vhodnou příležitost.

Hluboký nádech před vstupem do druhé místnosti mi nepomohl. Svázán pocitem bezmoci a samoty hledám světlé vibrace. Je jich tu zatraceně málo. Pomalu začínám pociťovat plnou váhu břemena, které jsem na sebe dnes naložil. Syčení a kdákavý smích společně s hustým dýmem negace naplňují prostor neútěšným zločinstvím. Svatostánky míru a pohody jsou počmárány a poplivány. Všude teče jed. Usedám na dřevěnou lavici a začínám pracovat. Prvně ochrana. Zlatá spirála se točí od užšího k širšímu, pečetím trojúhelníkem. To prozatím stačí. Začíná to fungovat. Zmateně koukají okolo sebe, odvaha na protireakci jim však chybí. Většina ochránců působí jinde, malý zbyteček je zde a pomáhá. Světlo je na vzestupu, přestože je jich stále více. Naštěstí mají spoustu rekrutů, co stěží ví, co dělají. Kam jsem se to dostal? Čest a ctnost jsou těmto bytostem naprosto cizí. Poslední výzva tohoto cyklu doopravdy stojí za to.

Filip Svoboda

info@blackvinylbazar.cz

blackvinylbazar

otevřel krám

v brně u kouřícího králíka

křídlovická 32/1, brno • tel.: 603 365 598

po-pá 10.00-18.30

blackvinylbazar.cz

www.blackvinylbazar.cz

Srdečně Vás zveme
do nově otevřené kavárny

Pavelčákova 11
Olomouc

Otevírací doba:
Po-Pá 8-22
So 9-22
Ne 10-20

tel. 775 046 207

facebook.com/cafepohodajazz

POHODA JAZZ café

CHILL OUT CLUB

METROCHILLOUTCLUB.CZ